läks weel kibbedamaks sepärrast, et ta winad Liso ga olli jonud, kedda ta wägga armastas. Siiski ommeti pari ta ei tahtnud minnma. Sest ta ütles: „Kui ma pari temmaga lähhän, siis ei olle ta naene egga tüdruk — ja „eks nisuggusi kül olle mõda kohtusi laddumas, kes tagga järrel püüdwad lahti sada? „Ei minno Liso pea nenda alla jäma. — Te, mis tahhad,„ kostis Liso, „mo süddamest sa „ennam ei lahku.“

Siis wottis Willem Liso sõrme pealt sõrmusse, ja panni sedda enese sõrme, ütteldes: ei se meid kihla; agga mo seltsimehheks ta jääb, kunni ma ellan — tulleb sepärrast mees, kes kolbab, siis minne — ja unnusta mind.„ — Ja Liso kostis jälle: „kellele ma sedda kurja „teen, et kät temmale annan, ja südda löõb „sinno pole!„ — Siis wanni Ardo Jaan ommad käed risti ja ütles: „rõmoga lähhän „hauda nüüd, nisuggust jutto omma laste „suust kuuldes. Ärra nutta mitte, emma! ärge „nutke üksi! meie lapsed kõnnivad Jumma„la warjo al, sest õige meel juhhatab neid.“

Ja keikide süddamed jäid julgeks, ja ellasid need kaks kolm päwa, mis Willem weel nende jures olli, Jummalat palludes, ja Temma peäle lotes.

Agga kui aeg kätte weres, et tedda piddi ärrawidama, olli ommeti kibbe karrikas jua. Sest südda ikka halledaks jääb, neist lahkudes, kellega õppind olleme ellama: kui paljo ennam mitte siis, kui keik tullewad jummalaga jätma. Sel wisil olli se luggu Willemi minnemisse päwal. Keik suggulassed ja tuttawad tullid — iggaüks terretas tedda — iggaüks jäi seisma — ia need sannad, mis monni piddi räkima, jäid kele peäle: sest kui südda leinab, kaub jut.

Seddawisi ollid keik lumber Willemi, nuttes ja head temmale sowides, et se tubba ni pühhaks jäi, kui palwe kodda. Ja keik tahtsid tedda sata. Agga moistlik issa ütles: „Sõbra saatminne on kui ingli selts, agga „teeb minniale wallo. Sest igga sanna, mis „sates rägitakse, on jummalaga jätminne-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1809, lk. 18